

dat de zieke aan een puerperale infectie leed en stelde, in overleg met den behandelenden geneesheer een therapie voor, die zoowel algemeene maatregelen (inspuitingen met septicemine) als plaatselijke (ijsblaas op den buik) omvatte. Geen van deze voorschriften is echter opgevolgd; wel bezocht de behandelende arts de zieke dagelijks, doch hij schreef andere behandelingswijzen voor. Ongeveer twee weken later vroeg de huisarts een tweeden arts in consult; voordat deze de zieke had bezocht, had haar man haar echter in een ziekenhuis laten opnemen, waar men terstond vaststelde, dat zij aan een puerperale infectie leed; na een operatie wegens pyosalpinx herstelde de patiënte tenslotte.

Het gerechtshof te Montpellier moest thans beslissen of in eerste instantie de behandelende arts terecht tot een schadevergoeding was veroordeeld. Zooals in de Fransche jurisprudentie (in tegenstelling tot de ten onzent geldende opvattingen, waar men een algeheele aansprakelijkheid aanneemt) meer geschied, heeft dit Hof onderscheid gemaakt tusschen de aansprakelijkheid voor fouten in de behandeling en in de diagnose, en het oordeel uitgesproken, dat de arts voor de laatste slechts verantwoordelijk is te stellen, als de diagnose in strijd is met bepaalde medische regels; dit nu zou ten deze niet het geval zijn geweest.

Wel heeft de geneesheer zich aan een ernstige fout schuldig gemaakt door, nadat hij een specialist in consult had geroepen, niet de door dezen voorgeschreven therapie in te stellen. Zijn houding is nog moeilijker te begrijpen, omdat hij op den dag van het consult de meening van den specialist moet hebben gedeeld, daar hij toen een overeenkomstig voorschrift heeft gegeven. Als hij van meening was veranderd, had hij de familie der zieke daarvan in kennis moeten stellen en of een ander consult voorstellen, of zich terugtrekken. Hij bleef echter een afwachende houding aannemen, zonder zelfs een diagnose te stellen, toen de toestand der patiënte verontrustend werd. Deze houding heeft er toe bij gedragen om dien toestand te verergeren.

Het Hof heeft dus de veroordeeling tot een schadevergoeding bekrachtigd (DALLOZ, *Recueil hebdomadaire*, 1934, No. 31, bldz. 483).

De gehuwde vrouw als curatrice. — De rechtbank te Breda heeft bij haar vonnis van 3 April 1934 (*Weekblad van het Recht*, No. 12832) beslist, dat de getrouwde vrouw, in haar hoedanigheid van curatrice over een derde, niet in rechte kan verschijnen zonder bijstand of machtiging van haren echtgenoot, zelfs niet in een geval, dat zij tevoren van haar man schriftelijk toestemming heeft verkregen om die curateele op zich te nemen. Het vonnis vermeldt niet of de curateele was uitgesproken wegens krankzinnigheid of een der andere gronden daartoe. Dit doet trouwens ook niet ter zake.

De vrije artskenkeuze bedreigd door geschenken. — De directeur van een geneeskundige kliniek had aan de slachtoffers van beroepsongevallen, die in zijn kliniek werden behandeld kleine giften in geld (wisselend tusschen 20 en 50 francs) gegeven, met de bedoeling hun aan te moedigen om daar terug te komen als ze opnieuw door een ongeval zouden worden getroffen of aan een beroepsziekte zouden komen te lijden, of in de verwachting, dat zij die kliniek zouden aanbevelen bij andere slachtoffers daarvan. Het Gerechtshof te Parijs had beslist, dat op dezen arts de bepaling toepasselijk is, die dengene met straf bedreigt, die de door een beroepsongeval getroffenenen in een bepaalde kliniek of apotheek tracht te lokken.

De „Cour de cassation” heeft thans bij haar arrest van 19 October 1934 deze beslissing bekrachtigd en daarbij nog aangevoerd, dat deze arts had getracht inbreuk te maken op de vrije artskenkeuze van den arbeider (DALLOZ, *Recueil hebdomadaire*, 1934, No. 34, bldz. 525).

Ook zonder een zoo specieel wetsartikel zou een dergelijke handelwijze, dank zij de soepele redactie van de Tuchtwet, in ons land wel veroordeeling vinden.

Mr. CA. M. SCHENCK.